

Κριτική Θεάτρου

'Οδύσσεια

Στα πλαίσια των εκδηλώσεων για τα ΙΕ Δημήτρια, ήπειραματική σκηνή «Τέχνης» ανέβασε στο θέατρο «ΑΔΩΝΙΣ» σκηνές από το Όμηρικό έπος «ΟΔΥΣΣΕΙΑ» σε σκηνοθεσία του Κόλιν Χάρρις και με δραματουργική συνεργασία του θεατρολόγου Νικηφόρου Παπανδρέου.

Ήθοποιοί και σκηνοθέτης με όπλα την αγάπη τους για καλό θέατρο και την πίστη τους για καινούργιες δημιουργίες μακριά από το συνηθισμένο θεατρικά είδη προσπάθησαν και πέτυχαν μια συλλογική δουλειά, (χωρίς να ξεχνάμε το Όνειρο καλοκαιριάτικης νύκτας 1979), με τόσο απλό τρόπο που γοήτευσε από τη μια τα παιδιά και καθήλωσε από την άλλη τους μεγάλους. Μακριά από επιβλητικά σκηνικά και φαντασμαγορικούς φωτισμούς και κουστούμια, μπόρεσαν, με τον αυθορμητισμό τους να έρθουν σε άμεση επικοινωνία με το ακροατήριο. Ένα κοινό από παιδιά και μεγάλους κάθε ηλικίας παρακολούθησαν την παράσταση της πρεμιέρας και γοητευμένοι χειροκρότησαν την προσπάθεια αυτών των νέων παιδιών, θαλασσιμόνωντας τη θέλησή τους να συνεχίσουν γιατί με το συμπλήρωμα ενός χρόνου δημιουργικής προσπάθειας στη Θεσσαλονίκη, αποτελούν ήδη μια νέα θεατρική ομάδα.

Το έργο γράφτηκε και παρουσιάστηκε το 1976 από τους ήθοποιούς του Γαλλικού θιάσου THEATRE DE LIBERTE και μεταφράστηκε στα ελληνικά από τον Νικηφόρο Παπανδρέου για τις ανάγκες της πειραματικής σκηνής. Η υπόθεση του έργου βασίζεται στη δεκάχρονη περιπλάνηση του πολυμήχανου Όδυσσέα σε στεριές και σε θάλασσες, σε μέρη ξωτικά και μαγικά, κοντά σε μάγισσες και σε πανέμορφες νεράιδες, κυνηγημένος από την

οργή του Ποσειδώνα να μη φτάσει ποτέ στην Ιθάκη. Οι ταλαιπωρίες και τα βάσανά του το έρριξαν μόνο, χωρίς συντρόφους στο έμορφο νησί των Φαιάκων, που χαρακτηρίζονται από λαός που αγαπούσε την ισοροπία και ήξερε να οργανώνει την ευτυχία. Οι Φαίακες άφου άκουσαν τα βάσανα

γράφει ο
Α. Μ. ΕΡΜΑΝΟΣ

του Όδυσσέα, έδωσαν τέλος στις περιπλανήσεις του στέλνοντάς του νύκτα με γοργό καράβι στην Ιθάκη. Πιστή συντρόφισσα μέχρι το τέλος ή θεά Αθηνά τον υποδέχεται μεταμορφωμένη στην ακρογιαλιά. Του αποκαλύπτει και του φανερώνει το σχέδιο με το οποίο θα γίνει η έξοδος των μνηστήρων. Ο Τηλέμαχος γυρίζει από τη Σπάρτη και την Πύλο, και η αναγνώριση πατέρα και γιού γίνεται με τη συμβουλή της Αθηνάς. Οργανώνεται η σφαγή των μνηστήρων ενώ το έργο κλίνει με την τελική αναγνώριση του Όδυσσέα από την Πηνελόπη.

Όλη, ή ιστορία ξετυλίγεται με απλό τρόπο, χωρίς να χαλάει την όλην αρχιτεκτονική δομή του έπους, γύρω από ένα πατάρι, που τη μια γίνεται τραπέζι του φαγητού, την άλλη το καράβι του Όδυσσέα, το παλάτι των Φαιάκων ή κρεββατοκάμαρα της Κίρκης, το παλάτι του Όδυσσέα.

Οι ήθοποιοί που έλαβαν μέρος στο έργο, (έννέα στο σύνολο) υποδυήθηκαν τους πολλα-

πλούς ρόλους τους με επιτυχία πετυχαίνοντας αυτό που ήταν και ο σκοπός του έργου, δηλ. να υπάρξει άμεση σχέση με το θεατή, αποδεσμεύοντας την φαντασία του, περνώντας αδιάκοπα από την αφήγηση στη δράση, επιδιώκοντας όπως αναφέρεται και στο πρόγραμμα την κατάκτηση της αφέλειας, της αφέλειας του παραμυθιού που δεν αποκλείει το στοχασμό και τη ποίηση.

Τους πολλαπλούς ρόλους έρμήνευσαν οι ήθοιοι:

Χρήστος Αρνομάλλης (Ποσειδώνας, Αλκίονος, Κύκλωπας, Αΐολος, Εύμαιος και μνηστήρας).

Καρυφυλιά Καραμπέλη: (Πηνελόπη, Αρήτη, Κίρκη).

Λένα Κουρούδη: (Αθηνά, κ. Αϊόλου)

Βαρβάρα Μαυρομάτη (Ναυσικά, Μνηστήρας).

Νίκος Σεργιαννόπουλος (Όδυσσέας).

Έφη Σταμούλη: (Καλυψώ Αφηγήτρια).

Κωστής Σφυρικόδης: (Τηλέμαχος, Εὐρύλοχος).

Σωκράτης Τερζόπουλος (Δίας, μνηστήρας).

Ενώ όλοι έπαιξαν τους ρόλους των Φαιάκων και των συντρόφων του Όδυσσέα

Ενδυματολογική επιμέλεια αΒρβάρα Μαυρομάτη, Μουσική και τραγύδια ή Ζέτα Τραπάτσα, που με το δικό της τρόπο έδωσε μια ξεχωριστή νότα στο έργο.

Όλοι οι ήθοιοι έδωσαν ότι καλύτερο μπορούσαν παρά τα λιγοστά μέσα που είχαν στη διάθεσή τους, χωρίς να όστερήσει κανένας ούτε σε έρμηνεία, ούτε σε αυτοσχεδιασμό.